

ΟΜΙΛΙΑ
ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΣΜΥΡΝΗΣ
κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΣΥΛΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ ΑΥΤΟΥ ΜΕΤΑ
ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ
ΝΕΑΣ ΚΡΗΝΗΣ ΚΑΙ ΚΑΛΑΜΑΡΙΑΣ κ. ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ
(Ι. Ναός Αγίας Παρασκευῆς Νέας Κρήνης,
Κυριακή τοῦ Τελώνου καί Φαρισαίου,
28 Ἰανουαρίου 2018)

Σεβασμιώτατε καί τιμιώτατε ἀδελφέ ἐν Χριστῷ,
Μητροπολίτα Νέας Κρήνης καί Καλαμαριαῖς κ. Ἰουστίνε,
Ἀδελφοί ἠγαπημένοι ἐν Κυρίῳ,

Μετά πολλῆς συγκινήσεως καί εὐφροσύνης ἐνωτίσθην
τούς λόγους τῆς ἀγάπης, τοῦ καλωσορισμοῦ καί τῆς εὐγενείας
σας, ἅγιε ἀδελφέ, Ποιμενάρχα τῆς Θεοσώστου ταύτης
Ἐπαρχίας κύριε Ἰουστίνε, τούς ὁποίους ἀπό καρδίας
ἀπηθύνετε πρὸς τόν προθύμως ἀνταποκριθέντα εἰς τήν
φιλοτιμίαν τῆς καρδίας σας καί ἤδη αὐλιζόμενον ἐν τῷ μέσῳ
ὑμῶν, εἰς τόν πανίερον εὐκτήριον τοῦτο τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς
Οἴκου, Μητροπολίτην Σμύρνης Βαρθολομαῖον, ἡ λαχοῦσα τῷ
ὁποίῳ Θεόσωστος Ἐπαρχία συνδέεται μέ ἀρρήκτους δεσμούς
μέ τήν Μητρόπολιν σας, καί εἰς τήν ὁποίαν Ἐπαρχίαν ἡ
Πρόνοια τοῦ Θεοῦ μ' ἐκάλεσε νά διακονήσω τήν ἐκεῖ
πεπτωκυῖαν σκηνήν τῆς ἀμιάντου Ὁρθοδόξου Πίστεως καί νά
περιθάψω τούς ἐκεῖ παραμείναντας ὀλίγους ὀρθοδόξους
πιστούς, καθώς καί τούς ἀπό πολλῶν ἐθνῶν καί λαῶν ἐκεῖ
διαβιοῦντας ἀπό τινος καιροῦ ὀμοδόξους χριστιανούς.

Ἀναλαβὼν τήν κλησιν ταύτην, ἀπό ἐνός καί ἡμίσεος
περίπου ἔτους, τρέχω μετά σπουδῆς τόν ἱερόν ἀγῶνα, ἀφορῶν
εἰς τόν Ἀρχηγόν τῆς Πίστεως ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν καί εἰς τό
Ἔλεος Αὐτοῦ, ὅτι ὁ ἐναρξάμενος ἔργου ἀγαθοῦ, Αὐτός καί θά
περαιώσῃ τοῦτο κατὰ τάς ἀνεξερευνήτους βουλὰς Του.

Ὡς ἐκ τῆς ἀποστολῆς ταύτης τῆς ἐλαχιστότητός μου, κληθείσης ἐπὶ τὴν **Λυχνίαν** τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σμύρνης, διὰ τὴν λάμπη καὶ πάλιν τὸ φῶς τῆς Ὁρθοδόξου ἀληθείας καὶ τῶν ἡμετέρων εὐγενῶν παραδόσεων εἰς τοὺς ἐγκαταλειφθέντας ὄχι ὑπὸ εὐνοϊκᾶς συνθήκας χώρους ἐκείνους, ὅπου ἀναπαύονται τὰ τῶν πατέρων μας γεηρὰ σώματα καὶ ὑπερίπτανται αἱ ψυχαί, αἰσθάνομαι ἰδιαίτερος εὐτυχῆς διότι εὐρίσκομαι ἐν μέσῳ ὑμῶν, Σεβασμιώτατε ἀδελφέ, ἀλλὰ καὶ ἐν μέσῳ λαοῦ εὐσεβοῦς καὶ περιουσίῳ, ἔλκοντος κατὰ τὸ πλεῖστον τὴν καταγωγὴν αὐτοῦ ἐκ τῶν ἡγιασμένων καὶ μαρτυρικῶν ἐκείνων τόπων, ἔνθα δι' ἀγῶνων πολλῶν καθηγιάσθησαν τὰ πεπρωμένα τοῦ Ὁρθοδόξου εὐσεβοῦς ἡμῶν Γένους καὶ ἐγαλουχήθησαν γενεαὶ γενεῶν.

Καὶ εἶναι ἀληθές καὶ μεμαρτυρημένον ὄχι μόνον ἐκ τῆς χαρτίνης ἀθανασίας τῶν κειμένων ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν βιωμάτων καὶ τῶν διηγηθεισῶν εἰς ἕκαστον καὶ ἐκάστην ἐξ ὑμῶν ἐμπειριῶν τῶν καταφυγόντων εἰς τὴν φιλόξενον ταύτην γῆν προγόνων σας, ὅτι ἐκεῖνοι πρὸ ἑνὸς περιόπου αἰῶνος, τεταπεινωμένοι καὶ δεδιωγμένοι, μὴ ἔχοντες ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνειν, κατέφθασαν ὑπὸ τὰς γνωστὰς δραματικὰς συνθήκας ἐκ τῆς Ἰωνικῆς γῆς καὶ ἐγκατεστάθησαν "σάν κυνηγημένα πουλιά", κατὰ τὴν λαϊκὴν μοῦσαν, εἰς τὴν μητροπολιτικὴν Ἑλλάδα, καὶ εἰς τὸν τόπον τοῦτον τῶν παραλίῳ τῆς Μακεδονίας, μὲ μόνον ἐφόδιον τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν, τὸ ἦθος καὶ τὸ φρόνημα τῶν παραδόσεών μας, κυρίως δὲ τὴν μονόλογον προσευχητικὴν κραυγὴν ἀπελπισίας καὶ προσφυγῆς εἰς τὸ ἔλεος τοῦ ἰθύνοντος τὰ ἀνθρώπινα καὶ τὴν ἱστορίαν Κυρίου: "Ὁ Θεὸς ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ καὶ ἐλέησόν με".

Ἄς ἐπιτραπῆ δὲ εἰς τὴν ἐλαχιστότητά μου ἡ ἀδελφικὴ ἐνώπιόν σας ἐξομολόγησις, ὅτι οὐδέποτε διενοήθην ὅτι ἐκ τῶν Ἄνω Λεχωνίων τοῦ Βόλου, ὅπου εἶδον τὸ πρῶτον τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ἐκ τῆς πόλεως τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ὅπου ἐδιδάχθην τὴν κλασσικὴν φιλολογίαν καὶ τὴν θεολογίαν καὶ ἀνεβαπτίσθην εἰς τὴν πνευματικότητα καὶ εἰς τὸ νικηφόρον μαρτύριον τοῦ πολιούχου τῆς Θεσσαλονίκης, ἀπὸ τῆς

Αποστολικῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Βεροίας, Ναούσης καί Καμπανίας, ὅπου εἰσηλθόν εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων, καί ἀπό τοῦ Ἱεροῦ Κέντρου τῆς Ὁρθοδοξίας ὅπου ἀνέλαβον πρό δεκαπενταετίας διακονίαν, ὅτι θά ἀνετίθετο εἰς τοὺς ἀδυνάτους ὤμους μου ὁ βαρὺς καί εὐθυνοφόρος κλῆρος τῆς ἀρχιερατικῆς ἐπιστασίας εἰς χώρους ἱστορικούς, εἰς τοὺς χώρους τῆς νύμφης τοῦ Αἰγαίου μεγαλοπόλεως Σμύρνης, ὅπου οἱ πατέρες μας, εἰς καιροὺς δυσχειμέρους, κακουχηθέντες, διελθόντες διὰ πυρός καί σιδήρου, ἐξηπορήθησαν καί τοῦ ζῆν, πολλοὶ δέ ἐξ αὐτῶν ἀπώλεσαν καί αὐτό τοῦτο τό ζῆν, ἔνεκα τῶν ἀτυχῶν καί τραγικῶν ἐκείνων συγκυριῶν, ὄχι βεβαίως ἐξ οἰκείων σφαλμάτων, ἀλλὰ μόνον διὰ νά φανερωθοῦν καί δι' αὐτῶν τὰ κρίματα καί ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ.

Καί, βεβαίως, ἐδειλίασαμεν ἀνθρωπίνως ἐνώπιον τῆς κλήσεως καί τῆς ἄρσεως τοῦ ἐνώπιόν μας, ἄνευ συγκηρυναίου, βαρέος σταυροῦ. Ἡ φωνή ὅμως τοῦ Ἀποστόλου Παύλου πρὸς τόν μαθητὴν καί συναπόστολόν του Τιμόθεον, τὴν ὁποίαν μόλις ἠκούσαμεν προτρεπομένην ἡμᾶς καί σήμερον: "Σὺ δὲ παρηκολούθηκάς μου τῇ διδασκαλίᾳ, τῇ ἀγωγῇ, τῇ προθέσει, τῇ πίστει, τῇ μακροθυμίᾳ, τῇ ἀγάπῃ, τῇ ὑπομονῇ, τοῖς διωγμοῖς, τοῖς παθήμασιν, οἷά μοι ἐγένοντο ἐν Ἀντιοχείᾳ, ἐν Ἰκονίῳ, ἐν Λύστροις, οἷους διωγμοὺς ὑπήνεγκα! καί ἐκ πάντων με ἐρρύσατο ὁ Κύριος" (Β' Τιμ. 3, 10-11), τὴν ὥραν ἐκείνην τῆς 29ης Αὐγούστου 2016 ἦτο ἡ μόνη ἐνισχυτικὴ τῆς κλήσεώς μου φωνή. Ἦχησε καί ἠχεῖ εἰς τὰ ὦτα μου ὡς ἄλλη φωνή τῆς Ἀποκαλύψεως, ἦτοι ὡς "φωνὴ ὑδάτων πολλῶν", προειδοποιούσα διὰ τὴν Χάριν τῆς ἀποστολῆς, ἀλλὰ καί διὰ τοὺς κινδύνους, τὰς δυσκολίας, τὰ ἐμπόδια, τὴν ἔλλειψιν τῶν μέσων, τὴν ἀπουσίαν τῶν ὑποδομῶν, πρὸς ἄρσιν τοῦ σταυροῦ, ὁ ὁποῖος ὀδηγεῖ τοὺς καλῶς ἀθλοῦντας εἰς τὴν ἐπιτυχίαν, εἰς τὴν ἀνάστασιν ἐλπίδων, προσδοκιῶν ἐν Χριστῷ καί διὰ τόν Χριστόν. Ἦκουσα καί ὑπήκουσα ταυτοχρόνως καί εἰς τό ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποστολικοῦ ἔργου καί τῆς ἀποστολικῆς εὐθύνης, ὅτι: "πάντες οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζῆν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ταλαιπωρηθήσονται· σὺ δὲ μένε ἐν οἷς ἔμαθες καί ἐπιστάθης" (Β' Τιμ. γ' 12, 14).

Ἡ συνείδησις ὅτι ὁ σταυρός, ὑπό τήν μορφήν τῶν ποικίλων δυσχερειῶν, καί τά καθ' ἡμέραν προβλήματα καί αἱ πειρασμικά καταστάσεις εἶναι ἡ ἐπιβεβαίωσις τῆς γνησιότητος τῆς πνευματικῆς πορείας, ἔδωκε καί δίδει εἰς τήν ἐλαχιστότητά μου καί εἰς τοὺς ὀλιγίστους συνεργάτας μου, τό θάρρος καί τήν δύναμιν νά θέσωμεν τήν χεῖρα ἐπί τό ἄροτρον καί νά ἀροτριῶμεν καθ' ἡμέραν γῆν χέρσαν, γῆν ἀγαθήν, γῆν εὐλογημένην, γῆν ὑποσχομένην, μέ τήν χάριν τοῦ Κυρίου, καρπὸν πολύν.

Ἀδελφοί μου,

Σήμερον εἰσερχόμεθα εἰς μίαν νέαν περίοδον, εἰς τήν ὁποίαν μᾶς εἰσάγει τό Εὐαγγέλιον τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ διά τῆς παραβολικῆς ἀναφορᾶς τοῦ Τελώνου καί τοῦ Φαρισαίου. Ὁ Κύριος, ὁμιλῶν εἰς τοὺς μαθητάς Του, φανερῶνει διά τῆς παραβολῆς ταύτης τήν ἀξίαν τῆς ταπεινώσεως καί τῆς μετανοίας τοῦ μεγάλου ἀωνύμου, τοῦ τελώνου, ὁ ὁποῖος ἔχει συναίσθησιν τῶν ἁμαρτιῶν του, ἐν ἀντιθέσει μέ τόν μικρόν καί ἄσημον ἐν τῇ πραγματικότητι ἕτερον ἀώνυμον, τόν ἀλαζόνα Φαρισαῖον, ὁ ὁποῖος μέ τήν ὑποκρισίαν του, θεωρεῖ τόν ἑαυτόν του ὡς δεδικαιωμένον, λησμονῶν ὅτι "Θεός οὐ μυκτηρίζεται".

Ἡ περίοδος εἰς τήν ὁποίαν εἰσερχόμεθα εἶναι σταυροαναστάσιμος, καί ἀπευθύνεται ὡς κλήσις καί διά τήν εὐημεροῦσαν σήμερον ἀπό πλευρᾶς ἐμψύχου ὑλικοῦ Ἱερᾶν Μητροπόλιν σας, ἅγιε ἀδελφέ, καί διά τήν ἀριθμοῦσαν δεκάδας ἢ ἑκατοντάδας τινὰς μόνον πιστῶν Ἱερᾶν Μητροπόλιν μας τῆς Σμύρνης. Ἐδῶ καί ἐκεῖ κηρύσσεται καί διακονεῖται ὁ αὐτός Κύριος τῆς δόξης, μή ἀποκαθηλούμενος ὅμως καί μή τιθέμενος εἰς μνημεῖον, ἀλλά πάντοτε δεδοξασμένος καί κυβερνήτης τῆς ἱστορίας καί διά τῶν περιπετειῶν της καί διά τῶν ἡμερῶν δόξης ἀλλά καί εὐθυνοφόρου σταυρικῆς καί κενωτικῆς διακονίας.

Ἀδελφέ καί Φίλε ἐν Χριστῷ ἅγιε Νέας Κρήνης καί Καλαμαριάς κύριε Ἰουστίνε,

Σεῖς προσωπικῶς, πρό ὀλίγων ἐτῶν, καί ἡ ἐλαχιστότης μου, μόλις πρό μικροῦ χρόνου, εἰσήλθομεν εἰς μίαν νέαν περίοδον καί ἱστορικήν καμπήν τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας διακονίας, λαβόντες καιρόν, σεῖς καί ἡ ταπεινότης, ἀπό τοῦ Ἱεροῦ Συνθρόνου τῆς Παναγίας, τῆς φυλακίσεως καί φρουροῦ τοῦ Ἁγίου Ὄρους καί τῶν ἀτιμῆτων ἀξιῶν του. Ἐκλήθημεν, σεῖς μέν ἀπό τοῦ συνθρόνου τῆς Ἱερᾶς ταύτης Μητροπόλεως, τῆς ἐπηνδρωμένης κυρίως μέ τό ἐξ Ἰωνίας προσφυγικόν λῆμμα, ἡμεῖς δέ ἀπό τοῦ ἐσταυρωμένου συνθρόνου τοῦ ἰσαποστόλου καί μάρτυρος Πολυκάρπου, τοῦ συνθρόνου τῆς Ἀποστολικῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σμύρνης, ἀμφότεροι δέ Ἱεράρχαι τοῦ Οἰκουμενικοῦ μας Πατριαρχείου, νά διακονήσωμεν τόν πανίερρον θεσμόν, τόν θεσμόν τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας καί τάς ἐμπεπιστευμένους ἐκατέρω ἐξ ἡμῶν ψυχάς ζώσας, διά τήν πνευματικήν καλλιέργειαν τῶν ὁποίων λόγον ἀποδώσομεν τῷ Σωτῆρι Χριστῷ.

Ἡ **περίοδος** αὕτη εἶναι ὁ χαριζόμενος ὑπό τοῦ Θεοῦ χρόνος διά νά ἐργασθῶμεν ἕως ἡμέρα ἐστι καί νά ἀναλωθῶμεν διά τόν συνάνθρωπον, τόν ταλαιπωρούμενον καί παλαίοντα μέ τάς πολλάς φαρισαϊκᾶς ὑποκριτικᾶς κινήσεις καί πειρασμούς τῆς συγχρόνου ἐποχῆς, καί ἀναζητοῦντα τελωνειακῶς καί ἐν ταπεινώσει, ἐν συναισθήσει τῆς ἀδυναμίας του, ἀναψυχήν καί ἄνεσιν, καί νά τόν ὀδηγήσωμεν εἰς τό φῶς, ἐργαζόμενοι πρῶτοι ἡμεῖς τά ἔργα τοῦ φωτός διά τῆς ἱερουργίας τῶν μυστηρίων, διά τῆς ἀπό τοῦ ἱεροῦ ἄμβωνος διδαχῆς, διά τῆς ἀνακουφίσεως τοῦ πόνου καί τῆς πενίας, τῆς κάθε εἴδους πενίας, καί, κυρίως, διά τῆς μονολόγου βιωματικῆς προσευχῆς: "Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς καί τόν κόσμον Σου".

Ἡ περίοδος εἰς τήν ὁποίαν εἰσερχόμεθα διά τῆς χαρακτηριστικῆς παραβολῆς τοῦ Τελῶνου καί τοῦ Φαρισαίου ὀδηγεῖ τούς πιστούς Ὀρθοδόξους χριστιανούς ἐκ τοῦ "ὑπερόγκου κόμπου καί τῆς ἀπονίας καί τῆς ἀπρεποῦς ὠμότητος" τῆς συγχρόνου ἐποχῆς, εἰς τόν "ἐν καρδίας στεναγμόν, τόν κλαυθμόν καί τήν προσευχήν" καί, τελικῶς, εἰς τήν θεοπρεπῆ καταξίωσιν κόπων καί θυσιῶν διά τῆς Χάριτος καί τοῦ Ἐλέους τοῦ Κυρίου. Εἰς τόν ἀγῶνα αὐτόν, ἅγιε ἀδελφέ

κύριε Ιουστίνε, τόν ὑμέτερον, ἔχετε συγκηρυναῖον τήν προσευχομένην δι' ὑμᾶς ἡμετέραν ταπεινότητα. Καί ὄχι μόνον τήν ἐκτενῆ προσευχητικήν μου δέησιν, ἀλλά καί τήν εὐχαριστίαν καί τήν τιμήν διά τό ἔργον τό ὅποιον θεοφιλῶς καί θεοτερπῶς ἐπιτελεῖτε, καταγράφοντες θεογράφως τήν ἱστορίαν τῆς ἰδικῆς σας περιόδου. Τά περικκοσμοῦντα πρὸς τοῦτο ὑμᾶς ἐφόδια καί τά τάλαντα πολλά: Ἡ ἀνυπόκριτος ἀγάπη σας πρὸς πάντα, ἡ ὑποποιός ταπείνωσίς σας, τοῦ βίου τό δίκαιον καί τό πνεῦμα τῆς διακονίας, τυγχάνουν τά ἐχέγγυα καί τά ἐφόδια. Ἐάν δέ τά χαρίσματα ταῦτα συνδυασθοῦν καί μέ τό Ἁγιορετικόν ἦθος καί φρόνημα, μέ τό ὅποιον ἐγαλουχήθητε παρά τήν Κυρίαν Θεοτόκον, βιώσαντες ἐπί πολλάς δεκαετίας ἐτῶν τήν θαυματουργικήν της παρουσίαν, καί φρουκτωρίσαντες εἰς τάς Ἱερᾶς Αὐλάς τοῦ κλεινοῦ Ἄθωνος, τότε, μέ τήν εὐδοκίαν τῆς Θείας Χάριτος, ἡ περίοδος τῆς διακονίας σας αὐτή θά ἔχη νά ἀπολαμβάνη παρά πάντων μόνον εὐχαριστίαν καί τιμήν καί δίκαιον ἔπαινον. Προσωπικῶς χαίρω χαράν μεγάλην διότι μᾶς συνδέουν ἀδελφικοί δεσμοί φιλίας καί συμπορείας καί συνδιακονίας τοῦ ἰδίου λαοῦ. Χαίρω, διότι σεῖς κοσμεῖτε τόν Ἀρχιερατικόν θρόνον τῆ Ἱερᾶς Μητροπόλεως Νέας Κρήνης καί Καλαμαριᾶς, καί ποιμαίνετε λαόν ἀειθαλῆ εἰς ἔργα ἀγαθά, ἔχοντα ρίζας καί καταβολάς ἐκ τῶν χώρων εἰς τοὺς ὁποίους ἐκλήθην νά διακονήσω. Χαίρω, ἀκόμη, διότι ὁ Θεός σᾶς ἐπροΐκισεν ἐπί πλέον μέ τά τάλαντα τοῦ ἄλατι ἠρτυμένου λόγου, τῶν ἀγαθῶν ἐπινεύσεων καί δραστηριοτήτων καί δεξιοτήτων, ὄχι ὡς πρὸς ἰδίαν ἐφήμερον τιμήν, ἀλλά πρὸς δόξαν Θεοῦ καί θεραπείαν τῶν ὑλικῶν καί πνευματικῶν ἀναγκῶν τοῦ λαοῦ.

Ἀδελφοί μου,

Τοιοῦτος ἀληθῶς ἔπρεπεν ὑμῖν Ἀρχιερεύς, Ποιμὴν πνευματικός, ὡς σεῖς, ἀδελφέ κύριε Ιουστίνε. Ἀπὸ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σμύρνης καί τοῦ λαοῦ της, εὐχόμεθα, ποιμὴν καί ποιμνιον ὀλοκαρδίως, Σεβασμιώτατε, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ταῖς πρεσβείαις τῆς προστάτιδος τοῦ Ἱεροῦ

τούτου Ναοῦ Ἁγίας Παρασκευῆς, νά σᾶς ἐνισχύη εἰς τήν
όλόψυχον ἐκδαπάνησίν σας διά τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ,
τήν Μητέρα ὅλων μας καί τήν πηγὴν κάθε πνευματικοῦ
καρποῦ καὶ φωτισμοῦ, διά νά καθοδηγῆτε τό ποιμνιόν σας εἰς
τήν δύσβατον ὁδόν τῆς σωτηρίας καί τοῦ ἁγιασμοῦ.

Εἰς σᾶς δέ πάντας, ἀδελφοί, μεταφέρομεν τόν χαιρετισμόν
τῶν ἡγιασμένων χώρων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σμύρνης καί
εὐχόμεθα ὅπως ἡ ἀρχομένη περίοδος τῆς μετανοίας, τῆς
τελωνειακῆς μιμήσεως καί τῆς ἀποφυγῆς τῆς φαρισαϊκῆς
ὑποκρισίας, ὀδηγήσῃ τούς πάντας εἰς τήν ὄντως ἄνεσιν, ἔνθα
"ὀδύνη ἀπέδρα, λύπη καί οἱ ἐκ βάθους στεναγμοί, ἐν τῇ Ἐδέμ τῇ
θαυμαστῇ", τῇ ἐπιγείῳ καί τῇ ἐπουρανίῳ, "ἦς ὁ Χριστός
δημιουργός, Θεός ὑπάρχων Πατρί συνάναρχος". Ἀμήν.